

Neyi kaybettik

Akif Emre, 17 Eylül 2016

<http://www.yenisafak.com/yazarlar/akifemre/neyi-kaybettik-2031855>

İdeolojik blokajlar, cahili bagajlar, modern dünyanın iğvaları, yerel tutuculuklar, bilgisiz ve bilinçsiz hüküm vermeler bir araya geldiğinde neden bir olamadığımızı anlayabiliriz. Milyonları bir araya getiriyor ama birleş/tir/meyi engelleyen sınırlar, duvarlar örüyoruz... Ulusal sınırlardan önce içimizde zihinsel engeller inşa ediyoruz.

Hac için toplanan milyonların oluşturduğu görüntü ile muhteva ne kadar çelişik.

Önce yerel tutuculuklarımız İslam'ın çoklu yapısını özümsemeyi engelliyor. İçeride kıvrık toplumlara özgü tepkiler veriyoruz. Farklı İslam uygulamalarına, Kitap ve sünnet dâhilindeki zenginliği dindışılıkla algılamaya müsait bir daralma, zihinsel tutuculuk genel insan profilimize hakim...

Bu olanca geniş yeryüzü coğrafyasının envaiçeşit kültür ve gelenekten Müslüman insan tipini yoğuran bir dinin, tarihsel medeniyet tecrübesinin diri İslam öğretisinin mensubu olmanın bilincinden yoksunluk halidir bizi bize yabancılaştıran... Dinin diriltici ve kuşatıcı soluğu özümsemekten uzak şekil şartlarıyla sınırlı anlayışlar her şeyden önce içimizdeki umudu söndürüyor..

Bedenlerimiz dahi her geçen gün benliğimizin bir tarafını çürütüyoruz.

Şehirlerimiz çürüyor. Ruhunu kaybediyor.

Bedenlerimiz dine mensubiyeti iddia ederken zihnimiz modern pagan ideolojilerin esiri oluyor. Minareler yükselen şehirlerimizle alnını secdeye koyan insanların dünya görüşü, hepsinden önemlisi ahlak ve adalet, takva ve sömürü arasındaki temel çelişiklerden habersiz. Ruhunu boşalttığımız şehirler gibi kafamız da kaotikleşiyor, gönlümüz kararıyor. Yepyeni umut yepyeni bir muştı olmaya talip Müslüman insan tipinin içini boşaltan aşksız duygusuz sorumsuz ve idraksizlik aşıl原因an modern ideolojik ve medyatik aygıtların esiri olarak kutsal topraklara geliyor ve bir olamıyoruz. Her yerel tavırla her tutuculuk bir kibir abidesi inşa eder. İslam'ın farklı, çeşitli ve birlik içinde çoklu yapısını anlamaktan mahrum modern zaman insanlarının Hac'dan zenginleşerek değil daha çok içeride kapanarak dönmesi kaçınılmaz. Üstelik kendi yerel, ulusal her tutum ve alışkanlığını kutsayan bir üstünlük duygusunu yüklenerek... Tüm gerçek oluş şartlarını zorlayan çevresel etkilere rağmen milyonların bir araya gelişinde muhteşem bir ahenk, estetik ve davranış ortaya çıkıyor. Haritada yerini bile bilmediği, kültür ve adetlerine hiç aşına olmadığı insanla belli bir mekânı belli bir zaman diliminde birlikte paylaşmanın ortaya çıkardığı manzara

sarsıcı... Yeryüzündeki Müslümanların Peygamber'e ümmet olamamalarının eksiklikleri, zaaflarına rağmen...

Müslümanların içinde buldukları halden nasıl kurtulur sorusuna cevap vermek gibi reçete yazmak değil bu yazının konusu... Ancak gözlem düzeyinde büyük yoksunluklarımızın anlaşılması gerek... Adet ve gelenekten kaynaklanan, başkasına kaba, yabani, itici gelen davranış kodlarına takılmadan bazı tespitler dile getirilmeli.

İster dünyanın en kapalı ve geleneksel toplumundan isterse Batılı anlamda postmodernizmi yaşıyor olsun ikisinin ortak paydası: aşkını yitirmesi...

Modern bilimlerden henüz elif ba'dan mahrum toplumlara, İslami ilimlerde zirveye çıkmış molla ile akademik kariyer sahibi arasında dini titizlik ve incelik farkı bırakmayan kabalık gösterisinin nedeni de bu...

İçinde ilahi aşkı yitiren ölçüyü de kaybediyor. Dinin vadettikleri ve yüklediği sorumluluk karşısında heyecan duymayan şekli işin özüne tercih ederek kabalaşıyor.

Temel espri bu aşk ve inceliği yitirdiğinin farkında ve nelerden mahrum kaldığının bilincinde olmak..

Olaya bu açıdan bakınca maddi planda basit sorunlarla uğraşırken içini boşalttığımız bir davanın çığırtkanı haline gelebiliyoruz ki Âlem-i İslam'ın başına bela olan derinliksiz ve tefekkürsüz zihinlerin tezahürlerini besleyen iklim bu vasattan besleniyor.

Temelsiz bir hissiyat nasıl dini içerden çürütürse aşkı olmayan bir din anlayışı da müntesibini katılaştırır, kabalaştırır...